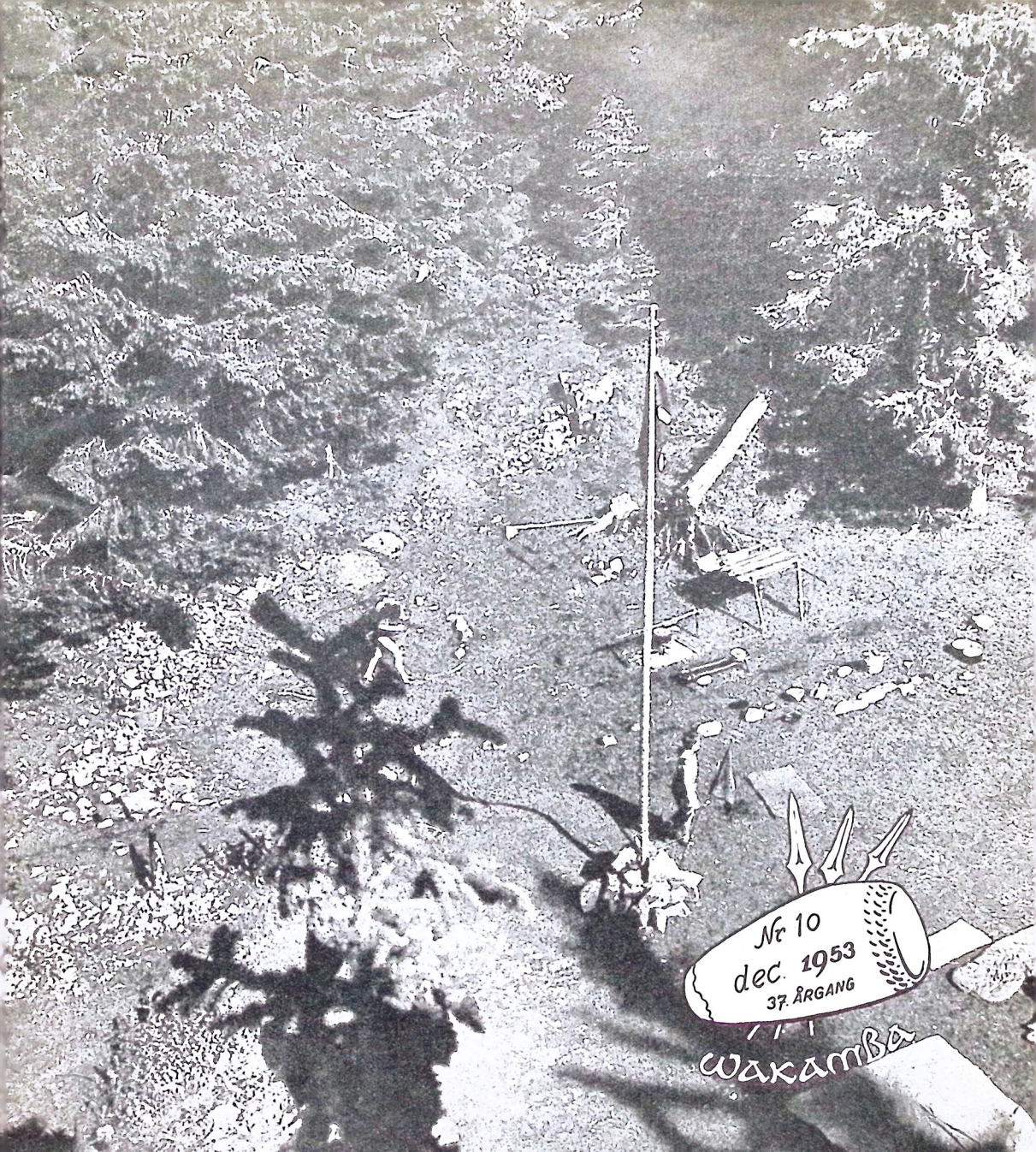

Nr 10
dec. 1953
37. ÅRGANG
Wakamba

SPEJDERNES MAGASIN

Julen er nær

Dagene er grå og korte. Vi er i vintervold, og solen er endnu på nedadgående bane. Men inden længe vil den nå sit vendepunkt i »Stenbukken« og gå nordover. Da har vi solhverv, og det er vel nok på sin vis festligere end solhvervet ved Sct. Hans, for nu ved vi, at det går mod lyse dage, mod vår og sommer, ja hele den herlige tid, vi længes så stærkt imod.

Det er snart solhverv, og det er snart jul. Vi mærker det, for »der er noget i luften, jeg ved ikke hvad, som forår, skønt skoven har mistet hvert blad«. Og når den store aften, som vi har set hen til med forventningsfuld glæde, er inde, tænder vi lysene på den skønne gran, der står pyntet med glimmer og farvede kugler. Det grønne træ er som et pust fra de store skove, hvor det stod friskt og grønt og svajede for vinden. Hvis det kunne tale ville det fortælle os om oplevelser, det havde; om haren, der strøg forbi dets fod, om sommermorgener, hvor den lille fugl sad på dens grene og sang, om edderkoppen, der spandt sit luftige fletværk, der dugbelagt stod som tykke tråde. H. C. Andersen fortæller os i sit eventyr »Grantræet«, om den lille gran, der stod ude i skoven. Den tænkte kun på at vokse, blive stor. Den havde slet ingen fornøjelse af solskinnet, af fuglene eller skyerne, der sejlede hen over den. »Glæd dig ved din ungdom«, sagde solstrålerne, »glæd dig ved din friske vækst«, ved det unge liv, som er i dig. Men den glædede sig slet ikke, den voksede og voksede; vinter og sommer stod den grøn, mørkegrøn stod den. Folk, som så den, sagde: »Det er et dejligt træ«. Og ved juletid blev det

fældet først af alle. — H. C. Andersen fortæller videre, hvorledes grantræet kom ind i en stor og festlig stue, blev pyntet og beundret. Dog, herligheden varede kun kort, det kom på loftet og i skrammelbunken, hvor så siden »tjenestekarlen kom og huggede træet i små stykker, et helt bundt lå der; dejligt blussede det op under den store bryggerskedel, og det sukke- de så dybt, hvert suk var som et lille skud. Pif, paf. Men ved hvert knald, der var et dybt suk, tænkte træet på en sommerdag i skoven, en vinternat derude, når stjernerne skinnede, det tænkte på juleaftens. »Forbi, forbi«, sagde det stakkels træ. »Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunne. Forbi — forbi —«

Når vi juleaften sidder i den var-

me stue, og lysene stråler på det festlige træ, da skal vi mindes grantræets historie. Det skal lære os, at gå glade gennem livet, og at udnytte de kostbare timer, så vi engang ved vejs ende kan se tilbage på et lykkeligt liv. Vi skaber os også derved gode minder, som sidenhen bliver os et uvurderligt eje.

Forsidebilledet

er mærkeligt nok fra en sommerlejr og set sådan lidt fra oven — men det skal minde dig om, at du snart må igang med at tænke på næste lejr.

(fot. 1. Godthaab)

En trist og sørgelig rapport fra en af sommerens lejrpladser

AF THORKILD GLAD

»Lejrspot?«

Av. det var ikke så godt — prøv at se på de tre billeder, der er vedføjet her.

De er taget på en meget smuk plads i Nordsjælland, en plads, som en spejderbevægelsen meget venligsinde lejrsvært har stillet til rådighed for alle korpsets troppe, en ren ønskeplads ved skov og sø, i en smuk egn langt fra civilisation og bebyggelse.

Billederne er taget nogen tid efter, at en spejdertrop har ligget i lejr der. På to af billederne ser I, at rævene har gravet deres affaldshul op — det har altså ikke været dybt nok. Billedet røber også, at en hel del papir og andet affald, som kunne være brændt, er gået med i hullet. Mon den patrulje ikke skulle tage sin lejrspot op til behandling. Det er måske oven i købet en af dem, der praler med fine indgangsportaler og anden vinduespynt ved turneringerne — eller hvad?

Det tredje billede er meget værre. Desværre — eller måske heldigvis — er det noget utydeligt. Men på pladsen var det tydeligt nok. Et ejendommeligt trestammet birke-træ, der var en pryd for pladsen, er fældet. Hvorfor? Ja, stammerne

ligger der endnu til ingen nytte, så det må vel være ødelæggelsestrang eller bare lyst til at prøve øksen.

Hvad tænker lejrsværten om spejderne — og mon de får lov at ligge der igen? Ja, det gør de, for lejrsværten er dit gamle korps og lejrpladsen er Skytteholmen ved Hald sø, en af korpsets allerdejlige pladser.

Men det er en gammel tropsfører, der på korpsets vegne har tilsyn med pladsen, en fører, der har udsendt ikke så få generationer af dygtige spejdere. Kan du se ham stå

og se »med vemodig harme på den tomme svanerede«, kan du sætte dig ind i hans følelser ved at se den plads, han holder af og har påtaget sig at værne om, ødelagt af spejdere, som giver sig ud for at kunne færdes i naturen.

Man skal ikke tvære i moralen — men sig mig, hvordan du efterlader din lejrplads, og jeg skal sige dig, hvem du er.

Når du forlader en lejrplads, siger Baden Powell, må du kun efterlade dig to ting, den første er »ingen-ting«, den anden er din tak.

Thorkild Glad.

✕
Papir og alt
mulig ragelse
er rodet op
af rævene.

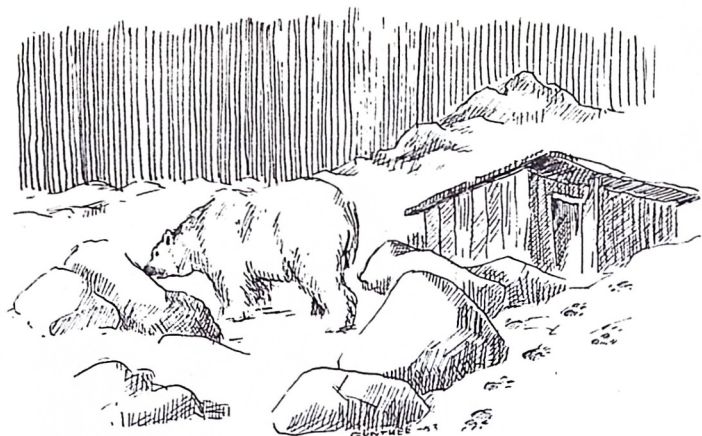
✕

Også her har ræven været —

Hvorfor skulle denne fine birk fældes?

Juleaften tændes der et stærkt nordlys over Røde bugten på Svalbard. Det flagrer over himlen i store vifter, danner en levende bro af farver mellem himmel og jord. Enkelte gange når nordlysknipperne helt ned på de lave kridthvide fjelde i bugten, svøber dem ind i farver, så de bliver fjerne og uvirkelige. Levende fjælde i polarnatten.

Himlen er oversået med store stjerner. Stjerneskuddene laver stort fyrværkeri. Fangstmanden i bugten står uden for sin hytte og ser på stjernerne og nordlyset. — Hvergang en stjerne falder, siger han. Ja, vel så må jeg være forberedt på et stærkt snefald i morgen. Stjernerne og nordlyset er fangstmandens barometer. Han har ikke noget andet. Derfor står han hver aften et øjeblik uden for hytten og betragter stjernerne og nordlyset.

Han kan ikke lide nordlyset. Det varsler så meget. Kraftigt nordlys kunne varsle snefald, men det kunne også varsle dødsfald. Han havde set mange beviser på det i årenes løb.

Det store nordlys lige før jul forrige vinter havde varslet dødsfald. To fangstmænd i nabobygden var indebrændt i hytterne. Fangstmanden bliver ikke stående længe uden for døren. Nordlyset var for voldsomt til det. Gudskelov, at det ikke kan komme ind i hytten, tænker han, da han har lukket døren efter sig.

Kulden er så stærk, at han kan høre isen i bugten slå revner. Det fortøner sig som en fjern salut. Der er godt og varmt i fangsthytten.

JUL I POLARLANDET

Af Edw. Welle-Strand . Tegninger Günther

Ovnene er røde af stærk fyring, men fangstmanden vil have det lunt juleaften, og brænde har han nok af. Store stabler foran hytten, brænde, som han har fundet på fjeldet i efteråret.

Det er ikke den første jul, han tilbringer på Svalbard, så han ved, hvorledes han skal fejre den. Det første, han gør juleaften er at barbere sig. Han vil ikke gå omkring med store skægstubbe en juleaften. Så fejrer og vasker han gulvet og vasker også en skjorte, så han kan have en ren skjorte på. Nogen kropsvask befatter han sig ikke med. Det må være nok at vaske halsen, ørene og ansigtet. Det plejer han ikke at gøre hver dag. Man plejede ikke at gå ud i kulden med renvasket ansigt. Kulden bed for stærkt i huden, så der blev frost-sår, og de var svære at få heledet. Han havde erfaringer for det.

Fangstmanden har taget fælderne og selvskudene op i terrænet. Vildtet skulle være fredet i julen. Det var en uskreven lov mellem fangstfolk i polarlandet.

Fangstmanden har stegt en stor pande flæsk. Det dufter godt, da den står på bordet. Men før han sætter sig til at spise, begynder han

at lede i sine gemmer. Han finder en flaske dram frem. Den har ligget der, lige fra han kom til polarøen, men juleaften vil han have en dram. Han skænker en kop fuld og skåler med sig selv: Skål, Emanuel Lorki, på en hyggelig jul! så begynder han at spise flæsken. Han spiser længe, og når han er mæt, begynder han at ræbe. Det var en stærk dram, siger han, men jeg tror alligevel, at jeg må have en ny. Det giver sådant et velvære i kroppen. Da han har drukket den anden ud, sætter han proppen i flasken igen. Det, der er tilbage, vil han bruge som medicin, hvis han skulle blive syg. Og blev han det ikke, kunne det være på sin plads at byde skipperen, som skulle hente ham til

foråret, et par dramme. De gamle ishavsskipperere var glade for drammen. De kunne tåle en hel mængde af disse.

Kaffen er færdig, og fangstmanden skænker en stor kop stærk kaffe uden mælk op til sig. Han tager en slurk af koppen og siger: Det var en velsignet god kaffe, men jeg har jo også kogt den selv. Han stopper snadden og tager sig en smøg.

Fangstmanden synes, at han har det som en herremand juleaften. Han savner ikke noget. Jo, det måtte da være kirkeklokkerne. Klokkekeringningen i Tromsø juleaften var så velsignet smuk, at den gik ham lige til hjertet. Måske kan han synge en julesalme? Det hørte ligesom med til julen.

Han begynder med hæst stemme at synge »Glade jul, dejlige jul«. Nej, han er ingen sanger, men Vorherre hørte vel alligevel på ham. Han tog det vel ikke så nøje med stemmen på en juleaften.

Fangstmanden begynder at blive døs af den stærke varme i hytten. Han dør hen et par gange, men så tager han sig sammen og holder sig vågen. Det gik ikke an at sove ind kl. 9 en juleaften. Han måtte se at holde sig vågen til klokken 12,

som skikken var i hjemlandet.

Men hvad i alverden skal han fordrive tiden med? De gamle aviser, han havde taget med fra Tromsø, har han læst mangfoldige gange, så han kan annoncerne udenad. Den eneste bog han har — Greven af Monte Christo — har han også læst mange gange, så han er velbevandret i hans oplevelser. Ja, han kan dem udenad.

Greven af Monte Christo var ingen dum fyr. Han kunne sikkert også have klaret at rømme fra Svalbard, hvis han havde siddet fængslet der. Men på Svalbard var der Gud ske lov ingen fængsler. Det var et altfor civiliseret land til at have fængsler. På Svalbard fandtes ingen forbrydere. Der var kun ordentlige mennesker. Folk som kæmpede en hård kamp for deres udkomme i en kold og barsk natur.

Enkelte havde måske ikke haft så rene papirer, da de begyndte som fangstmænd, men polarlandet havde omformet dem, så de var blevet hæderlige mennesker. Og derfor kom de tilbage år efter år. De kunne ikke finde sig til rette andre steder. Selv havde han overvintret femten gange i Røde bugten, og han kom til at fortsætte med det, så længe han var i stand til at tygge brød. Svalbard var det eneste land for ham. Koldt og ugæstfrit, men alligevel et land, som bandt menneskene til sig med stærke bånd. Et land uden love, men et lovydigt land i højere grad end noget andet land.

Ja, han var kommet til at holde af Svalbard, han som alle de andre, som havde overvintret der.

Fangstmanden drikker meget kaffe for at holde sig vågen. Han har jo ikke andet at fordrive tiden med. Og nogle julegæster venter han ikke. Der var for langt mellem fangstmændene til det. De sad i deres hytter i aften og drak kaffe. Måske sang de en julesalme af gammel vane. Eller læste juleevangeliet, hvis de havde taget biblen med sig. Det havde han ikke denne gang. Han havde glemt den hjemme.

Fangstmanden opfanger pludselig en lyd uden for hytten. Der var nogen, som gik og gned sig mod hyttevæggen. Hvad i alverden kunne det være? Jo, en isbjørn, slår det ned i iham. Den havde nok lugtet

flæskeosen gennem skorstenen og kom for at smage på juleflæsket. Nej, isbjørnen var ikke en velkommen gæst juleaften. Den plejede at slå døren ind, når den kom på visit.

Fangstmanden tager riflen og stiller sig ved døren. Når isbjørnen begyndte at banke på den med sine poter var det på tide at sende et skud gennem døren, så den tabte lysten til at komme ind og smage på flæsket. Han står længe ved døren, men hører ikke noget. Det var altså ikke isbjørnen, som var ude at gå i aften.

Så slår det ned i ham. Det kunne vel ikke være de russiske døddninge, i bugten, som var ude og gå juleaften. En uhyggelig tanke. Men der var jo fuldt af russergrave i bugten, så det var naturligt, at han var kommet til at tænke på de døde russere. Han havde ikke bekymret sig om de gamle russergrave ved

sine tidligere overvintringer. De lå der og var en kendsgerning. Han havde altid plejet at gå langt uden om dem. Han havde jo ikke noget at gøre ved de gamle grave. De, som lå der, var fangstmænd, som han selv. Fangstmænd, som skørbugen havde dræbt.

Men denne vinter havde han taget nogle gamle russerkors, som lå og flød på fjældet. Måske var det det, de døde var blevet forarget over?

Fangstmanden følte sig uhyggelig til mode. Nej, han burde have ladet de gamle russerkors ligge i fred, hvor de lå. Burde vist pietet mod de døde russiske fangstfolk. Nu havde de varslet om, at de ikke kunne lide hans fremfærd.

Når julen var forbi, ville han bære korsene tilbage. Han havde heldigvis ikke brændt dem. Fangstmanden hører ikke nye lyde udenfor hytten.

(Læs videre næste side).

Nervøsiteten forlader ham. Han begynder at ærgre sig over, at han et øjeblik var grebet af panik. Men det var nu så sin sag at sidde alene i en fangsthytte på Svalbard en juleaften. Der løb så mange mærkelige tanker gennem ens sind. Og det var ikke så rart, at han var kommet til at tænke på de russiske dødnings. De var hans nærmeste naboer. De eneste naboer, han havde. Og han havde ikke opført sig helt korrekt mod dem. Han havde taget gravkorsene fra dem, en stor ubesindighed af ham.

Fangstmanden ser på klokken. Den er kun ti. Skulle han spendere en dram til på sig selv, da det jo var juleaften? Nej, han vil ikke gøre det. Han ville hellere drikke mere kaffe. Tømmen hele kaffekedlen.

Så hørte han igen lyden udenfor døren. Nogen, som tramper i sneen. Det måtte alligevel være isbjørnen, som var ude at gå. Nå, den skulle gå i fred, hvis den ikke fandt på at banke på døren med poterne. Gjorde den det, ville det smælde.

Måske var det den berømte Gammellensmand, som var ude at gå i aften. Bjørnen, som det aldrig var lykkedes ham at komme på skudhold. Fangstfolkene plejede at kalde isbjørnen for lensmand, fordi den jog ræven væk, når den var ude at gå i terrænet om natten. Holdt jultits.

Gammellensmanden var en klog fyr. Hver vinter havde han set den i bugten, men den havde altid holdt sig på så lang afstand, at han ikke havde kunnet få fat i dens pels. Selvskudene havde den været for

klog til at befatte sig med. Det var kun rævefælderne, den havde plyndret, når den var udsultet.

Men gammellensmanden var sikkert for klog til at banke på døren til ham. I alt fald medens der var lys i hytten. Måske ville den finde på det om natten, når han sov? Ja, ja, så måtte han tage en vågen nat. Gammellensmanden skulle ikke overrumple ham på sengen.

Hvis han havde kunnet få vinduet op, ville han have kastet flæskeskorporne ud til den, men vinduet var frosset fast, så det lod sig ikke røkke.

Trampene udenfor hytten fortsætter. Isbjørnen gik vel i ring omkring den? Javel, den måtte fortsætte med det, til den tabte lysten. Han skulle nok holde sig vågen. Kaffekanden var ikke tømt endnu. Men det var nu også kedeligt at sidde oppe hele julenat for at passe på Gammellensmanden. Måske burde han sende et skud gennem døren og skræmme den? Da ville den næppe komme tilbage til hytten med det første.

Fangstmanden begynder påny at blive døsig. Hovedet duver ned mod bordkanten. Nej, det gik ikke at sove, når Gammellensmanden gik udenfor hytten. Det var bedst at give den en advarsel, så han kunne komme i seng. Juleaften havde været lang nok. Fangstmanden tager riflen og åbner døren. Han ser bjørnen forsvinde som en skygge på sneen. Den må have stået lige udenfor døren. Fangstmanden sender på må og få et skud efter den. Så stænger han døren og kryber i seng. Han sover denne gang.

Juledags formiddag står fangstmanden sent op. Han har jo ikke noget at bestille ude i terrænet, og madlavningen var hurtig overstået. Da han har spist frokost, går han udenfor hytten. Der er fuldt af bjørneaftryk foran den. Dybe aftryk af store bjørnelapper. Jo, det var nok Gammellensmanden, som havde været ude og gå juleaften.

Han går et stykke i den retning, han havde fyret skudet af om aftenen og næsten snubler over en stor bjørn. Den er stendød og stivfrosset.

Fangstmanden kender igen Gammellensmanden. Han stryger den over pelsen og siger: Det var din egen skyld, Gammellensmand, at du blev skudt juleaften.

Lidt sjovt om øksen

Er et langt skift med en klump i den ene ende. Før krigen vidste man, at det var en metalklump og af hvilken metal, nu går man ud fra, at det er metal og undersøger så i hvert enkelt tilfælde, om det er blik, bly, zink, aluminium eller noget helt femte.

Skal man bruge øksen, er det tilrådeligt at slå med metal-klumpen. Som underlag bruges, hvad man har ved hånden; en kendt valbyfører brugte i sin tid cement, det var udmærket, syntes han. — Men har man ikke en cementsokkel ved hånden, kan en sten også gøre det. Det gælder her som andre steder: bare ikke være rådvild, brug om ikke andet så en kammerats hoved (hvis det ikke er for blødt). Nogle bruger skarpslebne økser, men mon ikke det er for farligt?

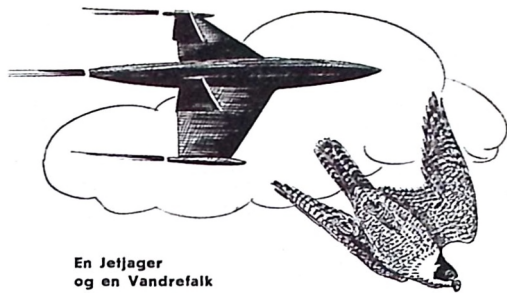
Det er tilrådeligt at sørge for at øksehovedet sidder løst fra starten, da det ellers kan volde timers kval at få det til at flyve i hovedet på en anden. Når man har flækket en fod på langs, kan man gå ud fra, at man er i stand til at kløve et stykke træ, men man er mærkværdigvis ikke så interesseret i træet, når man først har øvet sig på foden. Omvendt: når man har »skåret« et stykke ved på tværs, er der mulighed for, at man kan ordne en hånd eller en fod på samme led. Dertil skal bemærkes, at det er praktisk at skåne een fod og højre hånd. Når man ikke arbejder med øksen, kan man finde megen udmærket tidsfordriv ved dens hjælp; den er et udmærket kastevåben, og bliver man træt af det, er det vældigt interessant at se, hvem der kan få den til at »stå« flest gange i en jernbaneskinne. Er man inde i byen, kan man i mangel af jernbaneskinne »fælde« fodgængerskilte.

Hvem skal nu have hvad?

Hvem løber stærkest Hvem svømmer bedst? Hvem flyver hurtigst?

Et morsomt og interessant studie om dyr, fart
og mennesker. Af Torben Wolff.

En Jetjager
og en Vandrefalk

Vi lever som bekendt i fartens århundrede. For nylig har en amerikaner sat en ny og fantastisk hastighedsrekord ved at flyve med en fart af 1215 km i timen med en jetjager. Med korte mellemrum hører vi om nye rekorder og stadig større farter.

Men hvis mennesket berøves teknikken, hvis han må konkurrere på lige fod med klodens andre levende væsner, kommer han sørgeligt til kort overalt — til lands, til vands og i luften (hvor han jo forøvrigt slet ikke kan bevæge sig uden teknikkens hjælp). Lad os da se lidt på, hvor hurtigt dyr og mennesker kan komme af sted, og hvem der er de hurtigste af alle.

Hvem kan løbe stærkest?

Begynder vi nedefra, regner de fleste af jer vel med, at **sneglen** er den langsomste af alle — med sine i heldigste tilfælde 112 m i timen.

Men visse sommerfuglelarver er rene sinker i sammenligning med snegle — de kommer ikke mere end nogle få meter på en time, selv om de skynder sig gevaldigt. Verdensrekorden for 100 m løb (for **mennesker**) giver en gennemsnitsfart på

36 km i timen — men 100 m er jo heller ikke så langt. Finnen Nurmi's rekord for en times løb var godt 19 km, hvilket svarer til temmelig hurtig cykelkørsel og kan synes imponerende nok. Men det tæller ikke af meget ved siden af verdens hurtigste løber, den plettede, langbenede **jagtleopard** (også kaldet cheetah'en eller geparden), der over kortere strækninger kan skyde en fart af 120 km i timen! Dette forrygende tempo kan den dog, som de menneskelige sprintere, kun holde over kortere strækninger. De hurtigste **antiloper**, der med deres 112 km kommer lige i hælene på geparden (i naturen er det nu omvendt!) er betydeligt mere udholdende.

Når jeg fortæller, at nr. 3 også er et ørken- og steppedyr, har du måske allerede gættet, at det må være **strudsen**, der ved sine 93 km i timen unægteligt har i benene, hvad den ikke har i vingerne. Overraskende nok kommer vor egen **Mikkel ræv** på fjerdepladsen (84 km), skarpt forfulgt af **hesten**, mens den engelske **væddeløbsmynde**, greyhound'en, »kun« kan tvinge sig op på 58 km, vel at mærke hvis man lokker den med elektriske »harer«, der rutsjer af sted for snuden af den.

Også en mængde andre dyr slår

let mennesket, selv sprinteren. En kolos som **elefanten** kan brase frem med en fart af 45 km i timen, og den efter sigende så kluntede **bjørn** noterer sig for 40 km. Endelig skal det nævnes, at **kamelen** ikke orker mere end 32 km, men til gengæld har den som bekendt en fænomenal udholdenhed, større end nogen marathonsløbers.

Den kolossalt hurtige barracuda.

Hvordan forholder det sig nu med havdyrs fart? Vi finder her, at den torpedoformede geddefisk **barracuda'en** slår selv geparden med hele 30 km i timen, altså kan opnå en maksimalhastighed af 150 km!

Ovenpå vandet når mennesket i specialbyggede racerbåde op på ca. 250 km i timen, hvorfra der unægteligt er et spring ned til de 6—7 km for de hurtigste crawlere. Men nede i vandet slår selv teknikken ikke til. De hurtigste **undervandsbåde**, der hidtil er konstrueret, når ikke engang op på 30 km, og den morderiske torpedo ville aldrig kunne indhente en barracuda, da den kun løber halvt så hurtigt, 75 km i timen. Heller ikke **sværdfisk** med sine 112 km behøver at frygte et torpedoangreb — rent bortset fra, at det vist er ret usædvanligt at jage sværdfisk med torpedoer!

Det vil nok undre dig at høre, at verdens største dyr, **hvalen**, kan nå op på over 50 km i timen. Når de alligevel kan jages fra hvalfangere, skyldes det, at de meget hurtigt trættes og oftere og oftere skal op og fylde lungerne med ilt.

(Læs videre næste side).

Væddeløbshunden og Jagtleoparden

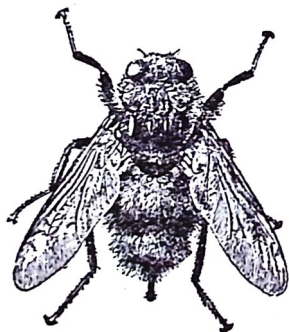
Bremsen er verdens hurtigste dyr

Det er først og fremmest stopuret og for fuglenes vedkommende flyvemaskinen, der har muliggjort nogenlunde sikre angivelser af dyrs fart. En franskmænd, Meinertzhagen, har fløjet omkap med mange slags fugle og noterede f. eks. vildgæs for 88 km og vildænder for 94 km. Engang forfulgte han en lammegrib, og da farten nåede op på 176 km i timen, dykkede gribben ned og ud til siden — da havde den åbenbart nået sin maksimumsfart.

Man er lidt i vildrede med hvilken fugl der er den hurtigste. En engelsk naturforsker, Stuart-Baker, fandt, at den indiske mursejler over en strækning på 3½ km fløj med en så fantastisk fart som 320 km i timen. Og dette synes endda at være mursejleres jævne flyvehastighed.

Under forårstrækket fra Afrika til Europa har man gang på gang konstateret, at mursejlerflokke tilbagelegde 2400 km — som fra København til Athen — på kun 7 timer, altså næsten lige så gesvindt som en moderne rutefly.

Det er dog et spørgsmål, om ikke vor hjemlige vandrefalk kan opnå endnu større fart under styrtdyk — men hastigheden under disse er næsten umulig at måle, og ingen har turdet angive nøjagtige talstørrelser. Jeg har engang fra toppen af Dronningestolen på Møns Klint set en vandrefalk styrtdykke efter svaler, og et flottere syn kan man vanskeligt opnå at se herhjemme.

Bremsen - verdens hurtigste væsen

Men hvad er gepardens 120 km, barracudaens 150, mursejlerens 320 og jetjagerens 1215 km mod verdens til dato hurtigste væsen, det af mennesker ikke særligt skattede medlem af flueordenen, der går under det misvisende navn bremsen. Man har med sikkerhed konstateret, at en bremseart, hjortebremsen, kan komme op på en så formidabel fart som 800 miles i timen eller knapt 1500 km! Selvfølgelig skal man ikke forsværge, at mennesket en skønne dag når op på en lignende fart, men derfor er det lige fantastisk, at et dyr har kunnet speci-

Barracuda'en klarer en hastighed på 150 km i timen

aliseres så højt, som det her er tilfældet.

Nå, jeg må videre!

Med venlig spejderhilsen
i hast,
Torben.

Forfatterkonkurrence

I lighed med tidligere udskriver Magasinet igen en forfatterkonkurrence, og denne gang bliver du meget frit stillet. I det hollandske spejderblad har jeg i sin tid klippet denne mere eller mindre sjove tegning, hvor patruljen ude i båden øver sig i æblekast mod — ja, mod hvem? Det skal din historie fortælle os. Brug blot din fantasi. Er det tropsførelsen? En af skovmændene med følge? Et fuldstændigt uskyldigt ægtepar, der er

kommet ind i skydelinien? Jeg ved det ikke, men lad os nu se, hvad din fortælling vil afsløre. Vi sætter ingen mindste mål på, men din beretning bør vel næppe fylde over 1 side i dette ærværdige blad.

Og alle ulve og spejdere kan deltage, men gamle folk over 18 år lader pennen hvile. Send dit resultat til magasinet, DDS, Fiolstræde 19, København K., senest den 20. december. Tak! (Præmier som sædvanligt — efter resultatet).

„MAFEKINGS BELEJRING”

Jeg har ikke til hensigt at trætte dig med en detailleret beskrivelse af Mafekings s. k. belejring. Nok og mere end nok er blevet skrevet herom i bøger og samtidige tidsskrifter. Som krigerisk bedrift betragtet var den et stykke bluff, men et bluff som retfærdiggjordes af de forhåndenværende omstændigheder og som til sidst lykkedes.

De belejrede udgjorde et tusind mand, nyorganiserede og bevæbnede, sekshundrede hvide kvinder og børn og syvtusind indfødte. Vi holdt til at begynde med stand over for 10.000 boer under Cronje og senere mod svære kontingenter under Sneyman, fra oktober 1899 til 17. maj 1900.

Da fjenden havde afskåret vore forbindelser mod nord og syd, viste hans artilleri sig tre mil fra byen på Signal Hill, hvor vi havde en patrulje. Patruljen kom tilbage og rapporterede i så god tid, at jeg kunne iagttage, hvordan kanonerne rullede frem i skudstilling og åbnede ild mod os.

Den første granat nåede ikke frem på den lange vej. Medens jeg stod og iagttog dem, kom en pige cyklende forbi.

»Min unge dame, De gør bedst i at komme hjem og få tag over hovedet. Boerne begynder at sende granater over os«, sagde jeg.

»Åh, er det der granater?« svarede hun. »Må jeg blive og kigge på dem?«

Men jeg førte hende hjem i hast. Hun skulle snart lære tilstrækkeligt om granater, når boerne havde skudt sig ind på byen. Men hendes uforskrækkede sindelag var typisk for den ånd, som udmærkede alle Mafekings kvinder.

Jeg gik altid og ventede et natligt overfald. For at forskrække fjenden indefra, arrangerede vi lyskastere i alle forter. Det vil sige, vi tilvirkede en lyskaster bestående af en stor dase på spidsen af en stang, som vi støttede mod muren og langsomt svingede rundt i den ønskede retning.

Der fandtes i Mafeking en mand, som var handelsrejsende i acetylen-

lamper, og han havde hos sig nogle eksemplarer af varen og et lille forråd af acetylen. Han monterede altså i en reflektor en lampe med tilhørende acetylenbrænder, og en nat tændte han en lampe ved vort fort ved Cannon Kopje og lod en herlig strålekasterskærm langsomt glide rundt omkring. Senere på natten dukkede samme lampe op i et fort i en hel anden del af vore befæstninger. Dette gentoges adskillige nætter i træk, hver gang i forskellige forter, hvorved fjenden fik det indtryk, at vi var rigeligt udrustede med lyskastere, som ville tænde i samme øjeblik, de forsøgte angreb. Sandt at sige løb vi snart tør for acetylen og kunne ikke stille meget mere op i den stil.

Eftersom tiden gik, begyndte vi naturligvis at blive bekymrede over vort forråd af livsfornødenheder. Hver eneste af os fik en strengt tilmålt ration, og min stakkels stab måtte leve af mindre portioner end den menige mand. På den måde kunne vi regne ud, hvor lidt vi behøvede for at holde os i kondition, og på samme tid kunne folkene ikke klage over, at officererne levede i frådseri, medens de selv led nød.

Med tiden lærte vi os at økonomisere meget strengt i spørgsmålet om føde og selv at hitte på levnedsmiddelsurrogater.

Når en hest skulle dræbes, skar man manken og halen af ham og sendte dem til sygehuset for at blive brugt til madrasser og puder. Skoningen gik til gørtleriet for at blive til granater. Skindet rensedes rent for hår, kogtes sammen med hovedet og fødderne i timevis, blev skåret i små stykker og serveredes med en lille til-

sætning af salpeter som »presset sylte«. Kødet skiltes fra benene og blev malet i en stor kødmaskine, af tarmene lavedes skind, i hvilke kødet pressedes ind og hver mand fik en pølse som sin ration. Benene kogtes sammen til en stærk suppe, som deltes ud i portioner til de forskellige suppekøkkener og knustes senere til et pulver, med hvilket vi drøjede på melet. Der var altså ikke meget, der gik til spilde af hesten.

Eftersom penge var uundgåelige for at kunne betale lønninger og de varer, vi lagde beslag på, overtog vi kassen i Standard-banken, men fandt os ydermere nødsaget til at lave pengesedler selv.

Disse papirlapper kunne veksles med klingende mønt, hvis de fremvises inden seks måneder efter belejringens slutning. Men det skete ikke i et eneste tilfælde, folk beholdt dem eller samlede dem som interessante souvenirs.

På den måde noterede regeringen en indtægt på i det mindste 6000 pund, og to år efter blev jeg opfordret til at give en forklaring på, hvad man mente var falsk bogføring, eftersom det sås, at vi havde et så stort overskud.

(Læs videre næste side).

SPEJDER HUMØR

fra
alle lande

Var det ikke en fin ide, jeg fik?

Nu kom Joe med fangsten. Skal vi koge den — eller presse den til wood-craft bogen??

FRA PRØVER OG DUELIGHEDSTEGN:
Med blind for øjnene kunne bestemme 5 forskellige ting ved befølg.

Jo, sandelig må du følges med mig over gaden, min lille vent!

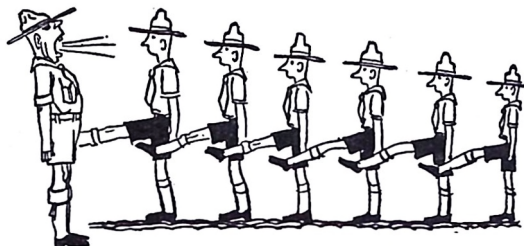
MAFEKING (fortsat)

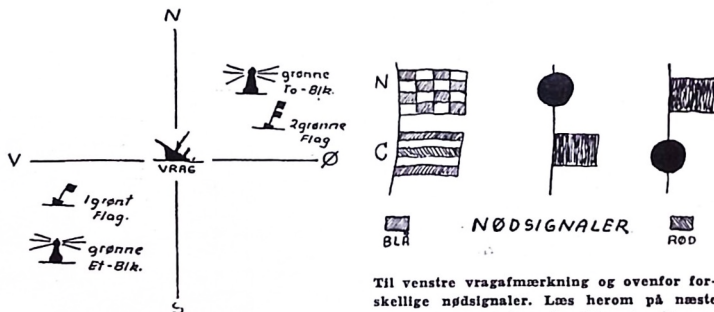
Belejringspengeseddel

Ved et eller et par tilfælde fik vi brev fra boerne på en usædvanlig måde: de skød dem ind i byen med granater. De var adresserede til boerfamilier, vi havde i byen, og kom med nyheder fra deres venner. Ved et tilfælde skrev kanonøren, som skød granaten, at han blot ønskede, han havde haft noget at drikke til en skål for os. Det syntes jeg, var så venligt af ham, at jeg under parlamenteringsflag sendte ham en flaske whisky.

Da jeg fornylig besøgte Sydafrika, kom en mand hen til mig og sagde, at han i mange år havde ønsket at træffe mig og takke for den udmærkede flaske whisky, jeg havde sendt ham. Det var min ven, kanonøren.

Patrulje — højre fod fremad strøkt!

Til venstre vragsmærkning og ovenfor forskellige nødsignaler. Læs herom på næste side — der også er for ikke-spejdere.

Farvandenens afmærkning.

I de danske farvande er en betydelig mængde sejlløb og -ruter afmærket på forskellig måde. Den måde, man bruger, kaldes sideafmærkning, altså en afmærkning i henholdsvis styrbords og bagbords side. Farvandets styrbordsside og bagbordsside beregnes efter fartøj for indgående.

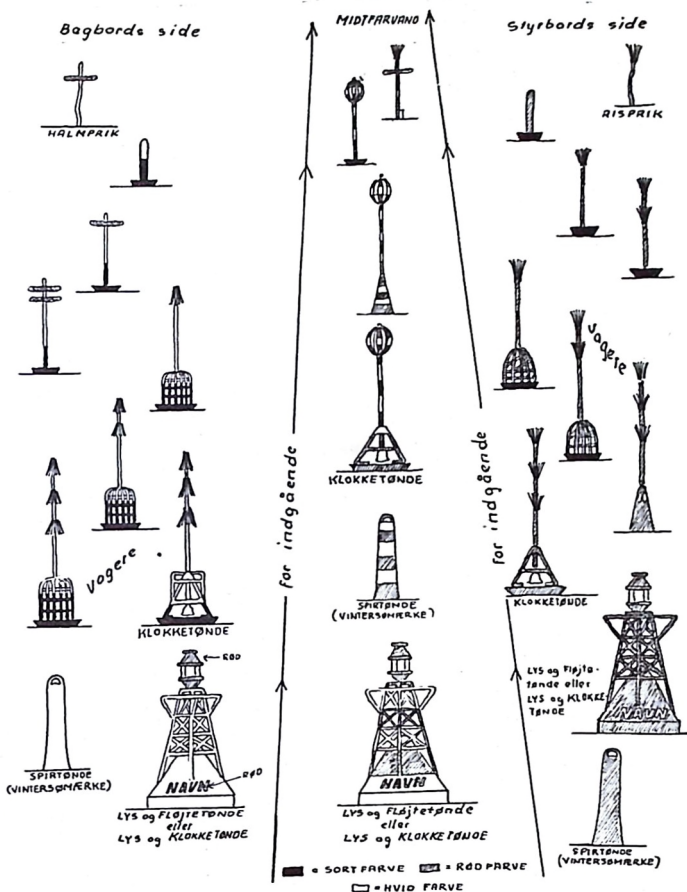
Et fartøj er for indgående, når det fra Nordsøen sejler til dansk havn eller til Østersøen.

I styrbords side anvendes røde sømærker (se tegningerne). Lystønder viser hvidt lys. Kostene er opadvendte. Tønder er spidse.

I bagbords side anvendes sømærker, der er sorte forned og hvide foroven. Kostene er nedadvendte. Tønder er stumpe. Lystønder viser rødt lys.

Som en art heller midt i farvandet anvendes såkaldte midtfarvandspuller, der er rød- og hvidstribede spidstønder med ballon, i småfarvanden med en opadvendt kost og derunder en halmvisk.

Til afmærkning af vrage anvendes såkaldte vagvager, grønne spidstønder med grøn stage, der bærer et grønt flag, hvis vageren ligger syd og vest for vraget, eller med 2 flag, hvis vageren ligger nord og øst for vraget. Vraglystønder er grønne og viser grønt lys, 1 blink, hvis syd eller vest og 2 blink, hvis nord eller øst for vraget.

Forskellige signaler.

Når et skib er i nød, kan det på forskellig måde anmode om hjælp. Det kan bruge følgende signaler:

Om dagen:

1. Kanonskud eller lignende affyret eet ad gangen med omtrent eet minut mellemrum.
2. Nødsignal med flag. N.C.
3. Et firkantet flag med en kugle eller noget, der ligner en kugle over eller under flaget.
4. Uafbrudt brug af tågesignalapparat.
5. Det internationale nødsignal afgivet over radiotelegrafi (SOS) $\equiv \dots - \dots - \dots$

6. Det samme afgivet over radiotelegrafi (ordet Mayday).
7. Det samme afgivet ved afstands-signaler (SOS).

Om natten:

1. Kanonskud som ovenfor.
2. Flammer om bord (tjæretønder eller lignende).
3. Raketter eller bomber, der ud-kaster stjerner af en hvilken som helst farve — affyret een ad gangen med korte mellemrum.
4. Uafbrudt brug af tågesignalapparat.
5. 6. 7. som ovenfor.

Når et skib ønsker lods, kan det tilkenderige det på forskellig måde:

Om dagen:

1. Lodsflaget hejst på fortoppen.
2. Det internationale tegn G (—) med flag eller lyd.
3. Det internationale tegn PT (—) med flag eller blink.

Om natten:

1. Blus eller blålys afbrændt hvert 15. minut.
2. Et klart hvidt lys, det vises hyppigt eller blinkes hyppigt med lige over lønningen i ca. 1 minut ad gangen.
3. Det internationale signal G (—) afgivet som lyd.
4. Det internationale signal PT (—) afgivet som blink.

Vi synger »internationalt«!

En hel del »spejdermelodier« bruges af spejdere i mange lande, således også den, du sikkert kender under navnet: »På vor vandring toner klangen«, som divisionschef Aage Hansen, Århus, har skrevet den danske tekst til. På sangbladet har vi denne gang gengivet teksten på dansk, svensk og — italiensk. Ja, »syng bare løs! Du udtaler omtrent, som du læser det. O er nærmest som å. Den svenske tekst er oversat fra italiensk, mens den danske er mere fri. Den oprindelige tyske tekst begynder med »Lustig ist das Zigeunerleben«, og den skildrer zigeunerlivets glæder. Mange italienske spejdere bruger den som kendingsmelodi. Noderne finder du også her.

På vor vandring toner klangen —
Faria — faria — hoh
muntert lyder vandringssangen —
Faria — faria — hoh
Træer glider så let forbi,
mens vi traver ad skovens sti.
Faria, faria, faria, faria, faria — hoh.
Solen stråler fra sin himmel,
skinner på vor glade vrimmel.
Lefren vinker — et dejligt mål:
dagens timer og lejrens bål.
Blir du træet, du glade ganger,
hør vor sang dig atter fanger,
alle søger, dem glemmer du
blandt de frejdige stemmer nu.
Smil og glæde — sang og latter —
Faria — faria — hoh
se, din lykkeverden atter
faria — faria — hoh
favner dig, når blot selv du vil
give alt, hvad du ejer til.
Faria, faria, faria, faria, faria, faria — hoh.

Aage.

ITALIEN
Per il mondo ho caminato, faria, faria, o.
Monti e mari ho già varcato, faria, faria, o.
Ma è dolce continuar',
Rischi e incontri a sfidar'.
Faria, faria, faria, faria, fa-ri-a!
Non mi pesa il borsellino, faria
Ma è signor del suo destino, faria
Sempre lieto e pien' d'ardor'.
Vada è canta l'esplorator'.
Faria, faria, faria, faria, fa-ri-a!!

SVERIGE
Vandrat vida jag har i världen, faria
över bergkam och hav gick färdan, faria ..
Men ånyo jag stegen styr
bort mot lockande äventyr.
Faria, faria, faria, faria, fa-ri-a!
Börren tyngs ej av guldsekiner, faria
jag är rik, jag, när solen skinner. Faria
Fri och frejdig är scoutens gång,
vida klingar hans glada sång.
Faria, faria, faria, faria, fa-ri-a! Tanti saluti!

Truls.

En anden slags nying-ild.

I oktober nummeret 1952 viste Magasinet's fotoserie en nying-ild, der bl. a. bruges af svenske og finske spejdere. Fra forskellig side har jeg hørt, at danske skovmænd nu også bruger denne ild og har megen glæde deraf. En skovmand har skrevet til Magasinet og anbe-

falet en anden slags nying, hvor man ikke behøver at gennemkløve en træstamme, hvilket jo er lidt tidskrævende og det er vel også ofte vanskeligt herhjemme at få lov til at anvende et så kraftigt stykke træ. Metoden er den ganske simple, at man i stedet for den gennemkløvede træstamme bruger tre lettere stammer, der lægges på langs som pyramide med en stav i hver side til at give luft.

En træ-samling.

En hollandsk patrulje har lavet sig en fiks og overskuelig samling af træsorter. På tegningen kan du se, hvordan. Under hylden findes ophængt et stykke stamme af hver sort med bark på og udhugget således, at man tydeligt kan se træets kerne og ved. Træstykkerne er hængt op i kroge, så de nemt kan tages ned og studeres nærmere. Oven på hylden er anbragt eksemplarer af træets frugt. Måske kunne man også få plads til en kvist i vinterdragt og det var vel en ide på væggen bagved at anbringe et aftryk af bladet, enten i gips eller som røgtryk.

Patruljemøde den 17. november 1953.

Vi mødtes i udkanten af skoven. Det var bælgrmørkt, men vi skulle også på natfur. „Farvel, Kaj“ sagde Svend pludseligt og væk var Kaj. Efter ham, fang ham råbte Svend og vi for alle afsted gennem skoven for at fange ham. Heldigvis lyste han horisonten rundt med sin lommelygte mindst hvert minut, så vi kunne finde retningen, men det varede nok en halv times tid, inden vi havde ham i kreds. Det var hårdt, flere havde flænger fra brombærkrattene, men ellers var det - godt.

Så fik vi besked om at sætte os roligt ned og lytte til nattens stilhed. Et par skræppende fugle hørte vi, men så - lyd af løberende person på vejen, et lys mod trætoppene, knækken af grene, ophidsede samtale mellem to (hvorkom den ene fra?) Vi hørte tydeligt hvad de sagde - tilsidst

Og så måtte vi aflægge mundtlig rapport til Svend. Hvad var der sket? Hvad har i hørt osv. Uglepatruljen havde hjulpet os som aktører.

Mødet sluttede ved et lille bål i skovkanten. (Vi havde fået lov!)

Vi drøftede bl. a. julegood-turn og besluttede os for et besøg på de gamle's hjem - med lidt godt, noget gran og blomster og lidt sang for den enlige. Vi håber det bedste.

Lars

Vi pakker julegaver

Når du læser ulvesiderne denne gang, er vi allerede i december måned, og det er slet ikke for tidligt at tænke på julegaverne.

Andet sted i bladet kan du se Altmuligmandens forslag til julegaver, men måske har du også selv en hel del ideer. Når nu gaverne er færdige — og det er jo morsomt at lave dem selv — så skal du også sørge for, at du får dem fint pakket ind. Det er meget spændende for den, der skal have gaven, at pakke en morsom pakke ud. Vores tegner viser dig nogle gode måder at pakke ind på, og jeg skal forklare dig lidt om de forskellige ting.

Øverst i hjørnet ser du en gave pakket ind som en knallert. Det er meget nemt og ser vældigt godt ud. Papiret — helst noget fint julepapir — rulles uden om som en rulle, og du binder bånd stramt omkring de steder, hvor knallerten skal være smal. De ender, der stikker ud, klippes op, så de ligner fryndser.

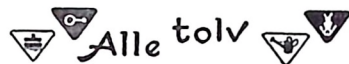
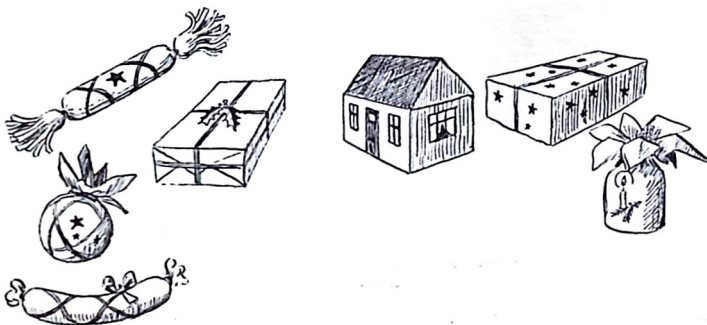
Lige under denne knallert ser du en anden gave pakket ind som en bold. Papiret »krølles« blot uden om og snøres af med et bånd. På tegningen er der yderligere vist nogle bånd, der er surret omkring bolden. Den ting, der skal pakkes ind, behøver ikke at være rund. En firkantet ting kan godt pakkes ind som vist her.

Og længere nede ser du en anden ting, der er pakket ind som en pølse. Der er snøret et fint kulørt bånd uden om — og bundet en sløjfe.

Så er der den almindelige pakke, ganske enkel og pyntet med røde eller grønne bånd og med en lille kvist af kristtjørnen som pynt.

Den næste gave er gemt i et lille hus, der er lavet af pap og fint dekoreret med vinduer og døre.

Den næste pakke er også pakket i almindeligt papir, men der er klæbet nogle røde stjerner på. De klippes ud af rødt papir og klistres på, efter at pakken er pakket; og så skal der rødt bånd på.

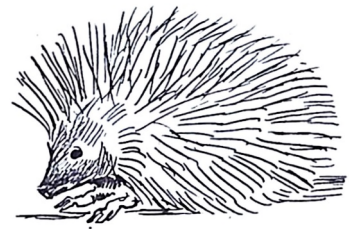

- BF Valdemar Graff Blichfeldt,
1. Ebeltoft flok.
BF Jørn Mikkelsen,
1. Ebeltoft flok.
Paw, BF Hans L. Pedersen,
2. Struer flok.
Hathi, BF Bent Karll-Nielsen,
1. Risskov flok.
Puma, BF Per Bollerup Jensen,
1. Risskov flok.
Christian Als,
2. Skipper Clements flok
Jørgen Ørum,
Sct. Jørgen flok.
Dan Christensen,
Sct. Jørgen flok.
Phao, BF Asger Rasmussen,
3. Skjoldunge flok.
Ikke, BF Bjarne Hansen,
4. Skjoldunge flok.

Kender du Junglens dyr?

IKKI. Hulepindsvinet, Ikki, som mødte Mowgli i bambusskoven, fortalte ham, at de vilde yamsrødder skruppede ind. Nu ved alle og enhver, at Ikki er fjollet pertentlig med sin mad og kun vil spise fuldmodne og absolut udsøgte ting.

Den sidste pakke kan minde om bolden, men har fået en lidt anden form. Her er klistret en fin tegning af en grangren og et julelys på.

Og så må jeg ønske dig god fornøjelse med at pakke gaver ind. Husk nu at hænge små kort ved, så man kan se, hvem pakken er til — og hvem den er fra.

God jul!

Gråulv.

Fortsat fortælling af Peter Tini

Tegninger: Thora Lund

Hvem var tyvene?

En dag holdt forvalteren på godset og fodermesteren vagt; de havde anbragt sig i det flotte og moderne hønsehus om aftenen, da det begyndte at blive mørkt, men der skete ikke noget lige med det samme. Alt var så stille og fredeligt, at de to vagtposter begyndte at småsove. Klokken 12 midnat, just som tårnuret havde slået sine drønende timeslag, begyndte lænkehunden at hyle så vedholdende, at de slumrende vagter kom til bevidsthed. De mærkede, at der opstod uro blandt de sovende høns på pindene — nogle begyndte at kagle. Da så de et mærkeligt syn: to hvide skikkelser stoppede en høne i en pose med lynets hast og forsvandt skyndsomt. De tapre vagter, der begge var lidt naive, blev lammede af skræk — spøgelser turde de ikke sætte sig op imod. Derfor fik de lov at løbe uden at blive antastede.

Det var et par blege vagtposter, der næste dag aflagde rapport overfor godsejeren. Han skammede dem godt ud, fordi de i vore dage lod sig forskrække af et par hvidklædte spøgelser, og besluttede sig til næste gang selv at holde vagt.

Næste dag vankede der kogt høne i »Knaldhytten« — det så landposten, der kom med en postopkrævning, som ikke blev betalt. Han fortalte på hele sin rute, at nu gik det bedre i »Knaldhytten«, for nu vankede der kogt høne hos den fattige familie, og nyhederne undgik naturligvis heller ikke godsejerens opmærksomhed — han spidse de øren. Nu kunne han nok forstå, hvor hans dyrebare fjerkræ blev af. Det gjaldt kun om at skaffe beviser. Derfor overtog han selv vagten sammen med sin voksne søn i hønseriet. Aften efter aften i en hel uge spildte han sin nattesøvn på en

kedsommelig vagttjeneste, uden at der skete det mindste. Han var lige ved at opgive det hele, da der endelig den syvende nat — natten til søndag — skete noget igen. Henad midnat begyndte godsets lænkehund at hyle, og lidt efter begyndte hønsene at skræppe op. Godsejeren og sønnen er med eet lysvågne og anspændte. Godsejeren tager revolveren frem. Hen mod rækken af høns nærmer sig to hvidklædte »spøgelser«. Godsejeren hæver revolveren og råber med myndig stemme: »Hænderne op!« — De to skikkelser standser og rækker bævende armene i vejret. »Smid de hvide lagner!« kommanderer godsejeren. Tvøvende frigør de to sig for deres dækkener, og til godsejerens store forbløffelse ser han for sig to drenge i 11-års alderen, og drenge, som godsejeren ikke kendte, var

Arresteret

Godsejeren var en hård og stejl mand uden særlig forstand på børn, derfor greb han brutalt de to drenge og førte dem over på godset, hvor han låsede dem inde i en stue. Så alarmerede han politiet fra Thorskøbing, der ankom en halv time efter i bil. Efter at godsejeren havde afgivet en forklaring, blev de to drenge kørt til politistationen i Thorskøbing, hvor de efter et kort forhør blev fængslede.

Uden for godset havde Robin og Lille John haft en Vagt stående; han kunne ikke forstå, hvor de to hønserøvere blev af, indtil han så politibilen komme og derefter køre bort igen — så cyklede han i en fart tilbage til hulen, hvor Robin Hood og hans mænd skulle tilbringe week-end'en, og fortalte de andre om oplevelsen. Nu var gode råd dyre. Det kunne blive en slem historie for dem alle.

Hønsetyveriet var ikke gjort som nogen egentlig forbrydelse. Deres forbillede — den ægte Robin Hood — havde altid haft den leveregel at tage fra de rige og give til de fattige, og da alle drengene havde haft en grænseløs medlidenhed med de arme folk i »Knaldhytten«, syntes de godt, at den stenrige godsejer kunne undvære et par af sine mange høns til de sultende mennesker med de små forsømte børn. De havde slet ikke tænkt på, at en fremgangsmåde, som måske var nogenlunde god moral i middelalderen, ikke passede i vor tid.

De var klar over, at der var kun en, der kunne hjælpe dem — pastor Fugl. Derfor kørte drengene midt om natten over til ham og fik ham vækket. Pastor Fugl var ikke så henrykt ved at blive vækket midt om natten, men da han så, hvem det var, blev han snart klar over, at der måtte være noget særligt på færde.

Da drengene havde fortalt ham, hvad der var sket, kunne præsten jo nok se, at det så ikke godt ud for drengene; han bebrejdede dem, hvad de havde gjort, og mest, at de slet ikke havde fortalt ham om den nødstedte familie, som han dog havde haft mulighed for at hjælpe. Så tog han sin cykle og kørte ind til politistationen, hvor han fik fat i politiassistenten, hvem han gav en forklaring på, hvordan det hele hang sammen med hønsetyveriet.

Assistenten kunne ikke lade være at mere sig over, hvorledes drengene havde søgt at klare situationen for den fattige familie, og gav efter samtalen med pastor Fugl de forskrækkede drenge i fængslet deres frihed igen efter endog at have lovet dem ikke at fortælle forældrene noget om det skete. Han regnede med, at når pastor Fugl sagde god for gutterne, kunne han godt tillade sig dette. Så kørte drengene lettet til deres lejrplads og fortsatte deres ubehageligt afbrudte week-end.

Næste dag satte pastor Fugl sig i forbindelse med godsejeren og fortalte ham alt om drengene og familien i »Knaldhytten«.

Godsejeren lod sig formilde af præsten og tilgav tyveriet og gav endda afkald på nogen erstatning. Han talte med sin kone om sagen, og hun, som var et kærligt menneske, fik overtalt sin mand til at tage

sig af den fattige familie. Allerede samme dag tog han over til »Knaaldhytten« og snakkede med daglejereren, og de blev enige om, at Nissen skulle være forvalter for hønseriet på godset, medens hans kone skulle hjælpe til i køkkenet.

Familien Nissen var lykkelige over, at heldet så rigeligt var kommet til dem. At hønsene, som drengene var kommet til dem med, var stjålet hos godsejeren, anede de intet om, de havde regnet med, at drengene havde dem med hjemmefra. Og det alt sammen kunne de takke drengene for — og pastor Fugl — uden ham var det hele vist ikke endt så lykkeligt, thi man kan nu engang ikke påtage sig selv at være skæbnen, der fordeler denne verdens rigdomme, således at ingen får mere end andre.

Dette indprentede pastor Fugl drengene, og mindede dem om, at de ikke helt skulle leve sig ind i tidsånden fra den rigtige Robin Hood, men stadig skulle huske, at de levede i 1953.

Det stjalne herregårdssølv.

»KLØVERBORG« PLYNDRET FOR ALT SØLV I NAT

Natten til søndag har internationale forbrydere aflagt et besøg på herregården »Kløverborg« var brækket op, alt var efterladt i vild uorden Der var

Denne meddelelse i søndagsaviserne var dagens samtaleemne, men et par dage efter var sindene også faldet til ro efter denne sensation, der druknede mellem så mange andre begivenheder.

En aften efter dette tyveri gik Robin og John, der altid havde så meget at tale om, en aftenur langs fjorden i læ af den store skov. Det var meget mørkt denne aften, og regnen silede ned. Intet månelys viste dem vej, men sådan et vejr holdt vore to venner meget af, det gjorde det til en særlig oplevelse at foretage en aftenvandring. Bedst som de gik langs den øde strand, snublede John over noget i sandet. Ved en lommelygtes stråler så de, at det var kanten af en nedgravet kasse, der stod i sandet, og de opdagede snart, at der stod flere kasser skjult mellem marehalm, nogenlunde tildækket af sand. De blev nysgerrige, og med noget besvær ifk de åbnede en af kasserne.

Den var stopfyldt med sølvtøj, fader og skåle og meget andet. Straks kom de til at tænke på herregårdsthyeriet. De var fyr og flamme. Her var vel nok en oplevelse for dem. Bedst som de står og betragter tyvekosterne, hører de en sagte plasken ude fra fjorden. Gode råd var dyre. Det var sikkert tyvene. Det kunne gælde drengenes liv. Det sølv, de havde taget op af kassens halm, gravede de med lynets hast ned i det løse sand, og i en fart fik de sig selv maset ned i den delvis tømte kasse og fik låget hængt på, for således at skjule sig.

Der gik kun få øjeblikke, så mærkede de, at kassen, de lå i, blev løftet op af stærke næver. Det kan nok være, at de mennesker, der løftede dem, bandede fælt over den ekstra tunge kasse, men de hørte også frydesudbrud over, hvor godt den kasse måtte være stoppet med sølv.

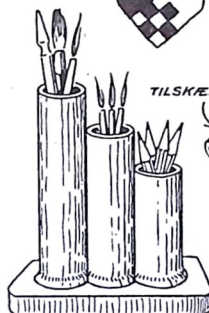
Snart følte drengene, at de blev løftet over i en båd, og noget efter hørte de åretag og plasken i vandet. Så fik de nogle slemme bums og mærkede, at de blev vendt rundt et par gange, hvoraf de forstod, at de nu blev bragt over på et skib og stuvet ned i et lastrum. Opholdet i den trange kasse var fælt, men heldigvis var det en trumpekasse, så luft kunne de arme drenge dog få. Men hvor førte smuglerskibet dem hen? De kunne konstatere, at det måtte være et sejlskib, da ingen tøffen forrædte en motor. Til alt held var der ingen bølgegang. Lugten i skibslasten var uudholdelig, da kasserne med

sølvtøj var stuvet ned mellem fyldte fiskekasser. Der gik den ene time efter den anden, uden at der skete noget.

Da klokken var 5 morgen på Johns ur, blev der uro igen, deres kasse blev løftet op og båret, snart op, snart ned, medens der blev bandet livligt. Så blev kassen stillet et eller andet sted, og lidt efter blev der ro omkring dem. Fuldstændig ro. Kun af og til hørte de et sagte bølgeslag. Da roen havde været nogen tid, vovede drengene sig ud af kassen igen. Det varede noget, før de kunne bruge deres lemmer efter den hårde medfart i kasserne. Det var stadig mørkt, kulravende mørkt, omkring dem. Men ved lygtens skær opdagede de, at de befandt sig i en klippehule. — Hvor i verden, anede de ikke. De søgte og fandt en udgang af hulen, det var ikke hyggeligt. Lige neden for dem et frådende hav og over deres hoveder en mægtig klippe-skråning. At springe i havet ville være den sikre død, men så forsøgte de at klatre op ad klippen, og til alt held er det aldrig så vanskeligt at klatre op som ned ad en klippeside. I løbet af nogen tid fik de besteget klippesiden og stod snart oppe på en bjergvej. — Det gjaldt nu om at søge oplyst, hvor i verden de var henne. De løb hen ad vejen, men det varede længe, før de fandt nogen bebyggelse. Det begyndte så småt at lyses, der hvor solen ville stå op, og det gav dem nyt håb. Nu kom de til en bebyggelse, der snart røbede et fiskerleje med flere store hoteller. Fortsættes.

Altmuligmanden giver dig julegaveideer

TILSKÆRES

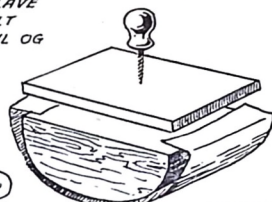
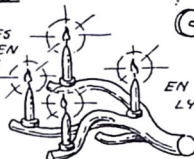
SAMLES
MED EN
SKRUE

EN KRAFTIG BAMBUSSTANG
KAN BLIVE TIL EN FIKS
HOLDER FOR LANGE OG
KORTE PENSLE, BLYANTER OG ANDRE
REKVISITTER

TIL LILLEBROR SKAL DU LAVE
EN RACERBIL AF ET GAMMELT
KOSTESKAF MED LØVSAV, FIL OG
LIDT FARVE

EN MORSOM
LYSESTAGE TIL
FLERE LYS AF
EN AFBARKET
OG LAKERET
GREN.

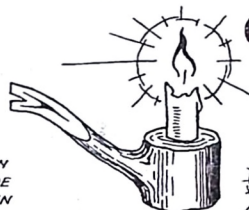
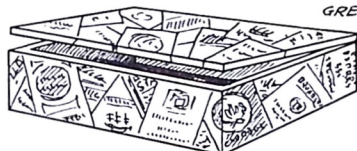

BLÆKSUGER
TIL FARS SKRIVEBORD
LAVES AF TILFILET OG
PUDSET TRÆKLØDS, ET
STYKKE TRÆ, TILSKÅRET
HÅNDTAG MED SKRUE
OG TRÆKPAPIR

EN LYSESTAGE KAN FREM-
STILLES AF EN
PLADE UDSAVET
AF ET STYKKE
FAGOT. DEN KAN
PYNTES MED
EN GRANKVIST
ELLER MEGET
ANDET

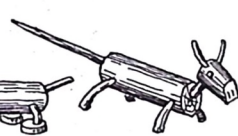
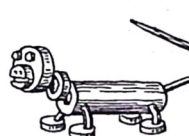
EN NYDELIG GAVEÆSKE KAN LAVES AF EN
TOM CIGARKASSE. TAPET KLISTRES PÅ INDE
I ÆSKEN. UDENPÅ KLISTRES DU ENTEN
CIGARETPÅKNINGER, FRIMERKER
ELLER REKLAMEMERKER. STRYG
OVER MED JEGGEHVIDE OG NÅR
DEN ER TØR, LAKERES ÆSKEN TO GANGE

— SÆRLIG PRAKTISK OG
HYGGELEG BLIVER
DEN, HVIS DU
TAGER ET STK.
HVORFRA DER
UDGÅR
EN
SIDEGRÆN!

LILLESØSTER ØNSKER SIG EN SOLID BILLEDBOG, DER FREMSTIL-
LES AF 10 STK. SVÆRT PÅP: STØRRELSE CA. 20x30 CM², DER SAMLES
MED TØJSTRIMLER I HARMONIKASYSTEM, BILLEDERNE KLIPPES AF UGE-
BLADE—STORE OG MED FARVER—OG PÅ BEGGE SIDER, TIL SIDST EN GANG VANDGLAS

— OG VI SLUTTER MED DEN HØJERE KUNST — AF NATURTRÆ — PRØV BLOT!

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Hollandske spejdere over brandslukning

22 spejdere i 5 kanoer

fra 4. Esbjerg trop gennemførte i sommer en 75 km lang tur ad Gudenåen fra Tørring til Silkeborg.

Turen blev en herlig oplevelse, med ekspedition til og »dåb« i Gudenåens kilder ved den gamle hærvej, med sejlads ad snævre åløb og over store oprørte søer. »Umenne-skeligt« slæb når kanoer og oppakning skulle transporteres over opstemninger og spærringer. Drivesejlads når strømmen bar med og hård tårn ved padlerne på de store øde indsøer, når sø og strøm var imod, og stammens kanosang blev revet med af den vilde vind og skræmmende bjørn og ulv i de store skove.

Der var fredelige dage med stille gode lejrpladser, der var overfald på »Hudson Bay« Compagniets blokhus med glimtende tomahawker og bragende blysseskud. Der var fredsslutning med fredspibe, nedgravning af stridsøkse og »ædegilde« på erobret proviant.

Der var »indre strid« i stammen, hvor understammer gik på krigs-

stien mod hverandre. Der var fredsslutning ved høvdinge og medicin-mænds kloge og vise mellemkomst, så stammens krigere kunne mødes til fredelig kappestrid og bilæggelse af fjendtlighederne ved store natte-fester omkring bålet.

Der var kort sagt alt det, som må være, når den store ånds røde sønner er samlede til »sommerjagten«.

Der var 90 pct. regn og 10 pct. sol, som føltes ekstra varm efter regn og slud. Der var lejlighed til at lære hinanden at kende i modgang og slid. Der var ingen tid til driveri, men rig mulighed for patruljen til at leve sit lejrplads under hårde og fugtige forhold.

Fra en natur.

»Det var kedeligt at trave rundt i 4 timer uden lys, og værre bliver det jo, når der ikke engang findes et lyst hoved i patruljen.«

Totem.

Tysk spejder med wood-craftsamling fra stranden.

Tyske spejdere i selvbygget hytte med reflektorbål.

Græske spejdere og rovere

har ydet en betydelig hjælp til be-folkningen på de græske øer, der for nogle måneder siden blev ramt af en naturkatastrofe.

Lidt statistik

fra Bjergets Ekko (Århus). Gennem de sidste 40 år skønnes der at have været ialt 250.000 spejdere i Danmark. Det svarer til, at hver gang der kører en fyldt sporvogn (ingen står op), sidder der en gammel spejder på et af sæderne. Hvis man går i en større biograf hvor alt er udsolgt, vil der sidde 55 gamle spejdere i salen og hvis der er 10.000 til fodboldkamp, vil 500 af disse engang have været spejdere — sådan statistisk set altså!

De engelske spejdere

er nu igang med at finde den kæmpestore lejrplads til jubilæums-jamboreen i 1957.

5. Odense trop

har i sommer været på tur i Norge. Herom berettes bl. a.:

Herlig var fjeldturen til »Lifjell« via Bø til sæteren, hvor vi masede os frem som målbevidste mænd, der higede frem mod Mont Everest. Snart lukkede skyerne sig under os, og kulden tiltog med højden, medens karavanen snoede sig op ad bjergstierne, hvor der hist og her fandtes varder fra tidligere ekspeditioner, der uden held havde forsøgt at bestige tinderne, og som her havde fundet deres sidste hvilested i ødemarken. Bjergførerens udsatte pris — en hel kasse »brus« — blev vundet af en af troppens dygtige atleter, der som den første nåede »den allerhøgeste topp« og plantede troppens stolte banner, medens han afsang den danske nationalhymne, der gav en brusende genlyd mellem de stejle fjeldvægge, og med vemod sendte vi en stille tanke hjem til vort flade Danmark. På nedturen rastede vi ved en bjerghytte, hvor champagneknaldene forløsende lød for Barjnes »brus«, der på grund af den arktiske kulde var blevet forvandlet til sodavandsis. Vraltende, kravlende og godt trætte nåede vi ned til bussen, hvor deltagernes snorken snart overdøvede motorens drønen. Stolte nåede vi med bussen til Ono, hvor vor snorken fortsatte i en højere dur.

Morgeninspektion i Mexico.

Spejder fra Tehiti.

DUE DAVNE TIL ÆRES SÍDEN

VÆBDERE

7. Århus trop
PF Hans E. Waldstedlund
Mohawkerne
PF Jørgen Hunosde
Cort Adellers trop
Jørgen Ishøj Andersen
2. Lyngby trop
PA Kaj Jensen-Jørgensen
Bellahøj trop
PF Jens Lindhardt Larsen
PA Gunnar Mackeprang

1. KL. SPEJDERE

- Irokeser stammen
PF Poul Jakobsen
PF Bent Neumann

- PF Peter Neumann
PF Preben Stein
5. Odense — Sci. Georg
PF Knud Rasmussen
4. Sundby trop
PF Christian Riis
PF Arne Vendeboe Jacobsen
Ole Møller Petersen
Frank Nielsen
Bellahøj trop
PF Leif Thuesen
PF Jens Lindhardt Larsen
PF Egon Mørkeberg
PF Jens Müller

2. Lyngby trop
PF Gunnar Kelsen
PF Jens Kirkeby Hansen

A VANDRINGER

- 100 km
Bellahøj trop

- PF Leif Thuesen
Arne Nielsen
60 km
Bellahøj trop
Arne Nielsen
PF Egon Mørkeberg
PF Leif Thuesen
PF Jens Müller
Claus Nar trop
PF Jørn Nielsen
PA Bjarne Thaulow
Svend Andersen
Kurth Fonlev

RIDDERE

- Bellahøj trop
PF Egon Mørkeberg
PF Jens Müller
PF Leif Thuesen

Falkoner-ulvene har været på sommerlejr i Vinterbølle ved Vordingborg. Vi tilbragte nogle dejlige dage dernede, vi så Gåsetårnet og Vordingborg kaserne. Vi prøvede også at gå over Storstrømsbroen. En af de sidste dage havde vi en sportøvelse, og den sidste dag drog 18 glade ulve hjem til København.

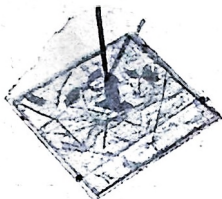
Engelsk patrulje i patruljehjørnet

spekulerer faktisk i øjeblikket på, om han ikke skulle sende ham, den flinke gård-ejer fra sommerlejren et »bette« postkort til jul, sådan et med en spejder på.

De rigtige spejder julegaver

købes selvfølgelig i Depotet

Kortmapper

— Nyhed! Se foto — af det stærke og gennem-sigtige PVC-plastic med spec. blyant, som skriver på plastic 8,50

Silva kompas

10,50 — 18,75 — 26,50 — 33,00 — 40,50 — 44,50

Etuier til Silva 2,50 — 3,50 — 4,00 — 5,00

Stenca — signaturbestik

består af de 12 mest alm. signaturer. Trææsken har sværtepude i lågets bund 5,85

Stavlygter

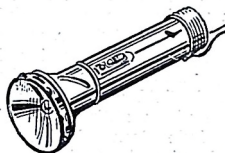
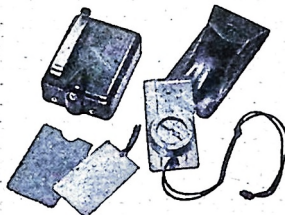
Vi har et meget stort udvalg i år og vi giver derfor kun et par priser på prima forniklede messinglygter.

2 cell. komplet 8,25

3 cell. komplet 9,75

Signallygter

med morseknop og rødt, grønt og hvidt lys. — komplet 7,85

SPEJDERNES LOMMEBOG 1954

indbundet i lækkert blødt bind i smuk brun farve kr. 3,00

den er lige så god, som den fra i fjor, der blev betegnet som alle tiders bedste spejderlomme bog. Benyt bestillingssedlen i julekataloget.

Scout-knife

er en kniv, som er velegnet både til ulveunger

og spejdere — 4 dele kun

kr. 2,85

Læderetui med strop til bælte kr. 1,85

Bæltetasken

er igen på lager — den må enhver ulveunge have kr. 0,85

Den findes med madkasse og plastikflaske med skruelåg og det hele koster kun .. kr. 5,00

OBS!

Bestil postordrer i god tid, da postekspeditionen i jule-travlheden ikke kan love ordrer ekspederet fra dag til dag!

Slirekniven

det er den kniv din fører anbefaler

9,85 — 11,00 — 12,85 — 13,85

Fodbolde

er en rigtig drengejulegave, komplet m blærer

18,50 — 21,50 — 23,50 — 26,00 — 39,50

Bordtennispid

komplet med bats, net, stolper og bolde

9,75 — 12,75 — 16,50 — 26,00

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Købmand Erik Jessen
»Troldehøj«, Åbenrå

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K, telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K
Telefon Palæ 5711.
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12.

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret